

A magány megérintése

Elke Freitag nővér lelkipozítónaként dolgozik egy németországi idősotthonban. Ő mesél magányról, félelemről és fellelegzésről.

A Korona-vírus idejének legnehezebb két hónapját az idősotthonban töltöttem. Normális esetben gyakran megérintem az idős embereket, és megölelem a munkatársakat.

Ebben az időszakban a közelség csak arcmaszkkal, és 1,5 méter távolságból volt lehetséges.

Csak a haldoklókat érintettem meg továbbra is- ezt a kockázatot vállaltam.

Ebben az időszakban sok csomagot átvettem hozzátartozóktól, s bevittem a lakók szobáiba.

Gyakran üdvözöltek mosollyal, könnyekkel, vagy egészen tudatosan szitkozódással.

A magány megélését mindenki másképp fejezi ki.

Az otthonban mindenki feszült volt: vajon megkímél minket a vírus? Milyen hosszú ideig kell kibírják lakóink látogatók nélkül, és miként fokozódik az elhagyatottság-érzésük?

Hálás voltam, hogy kijöhettek a lakásból, hogy rendszeres, releváns munkám volt, s nem kellett két hónapra bezárkózzak.

Része lettem az intézménynek.

De voltak éjszakák, amikor a mély félelem ébren tartott: lehetséges, hogy a közösségünkben élő idős nővértársaimat meg fogom fertőzni, s meghalnak miattam! Istennek legyen hála, hogy ez nem történt meg, és az otthont is elkerülte a vírus.

Amikor ez idő után elhagyhattam az otthont, a hétvégén első alkalommal meglátogathatták a hozzátartozók a szülőket, nagyszülőket, házastársakat, és az öröm óriási volt.

Ez az időszak sokat kért tőlem, és a magányosok között is a legmagányosabbakkal lehettem ebben az időben, Gondviselésről nevezett Boldog Mária lelkiisége szerint.

